

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a rooftop at night. The man is wearing a light blue shirt and the woman is wearing a white top and dark skirt. They are looking at each other closely. In the background, a city skyline is visible at night, with a prominent skyscraper illuminated.

Clare Connellyová
Z Manhattanu
na konec světa

CLARE CONNELLYOVÁ

Z MANHATTANU
NA KONEC SVĚTA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojdme si povídat o pravdě...

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečně úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské“ povídce nazvané Zrozená z plamenů vystupuje „hrabě di Rialto“. Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je... tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu“.

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánc, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel...

A určitě to nedá ani Vám...

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

**Z MANHATTANU
NA KONEC SVĚTA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Secret Kept from the King

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6644-4 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6645-1 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6646-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kdykoli zavřel oči, viděl ty otcovy, takže se snažil je moc nezavírat. Ne proto, že by nechtěl vznešeného šejka Kádíra Al Antara znovu vidět – to by si přál víc než cokoli jiného. Jenže když viděl jeho oči takové, jaké byly ke konci, zastřené bolestí a dokonale lhostejné ke světu vířícímu kolem, tolik postrádající tu sílu a živost, které byly pro otcův život a vládu typické, svírala se Sáríkovi hrud tak silně, že nemohl dýchat.

Král je mrtvý. Jeho otec je mrtvý. Nyní je na světě úplně sám a nevyhnutelná realita, na kterou se celý předchozí život připravoval, na něj dopadla s nesnesitelnou tíhou.

Korunovali ho a teď je na něm, aby vládl Haletskému království.

„Vaše Výsosti? Malik mne požádal, abych vám připomněl, kolik je hodin.“

Sárík napřed neodpověděl. Dál zíral na lesknoucí se budovy na Manhattanu. Z této pozice viděl všechny ty známé siluety – oslnivě zářící Empire State Building, Chrysler se všemi jeho detaily ve stylu art deco a v dálce věž One World Trade Centre. A ne daleko tohoto hotelu stála i budova Spojených národů, kde měl pronést svou první oficiální řeč od smrti krále Kádíra. Dopoledne promluví k lídrům a delegátům z různých zemí, aby je ujistil, že smrt jeho otce neznamená konec míru, který byl konečně mezi jeho zemí a Západem nastolen.

„Emíre?“

„Ano,“ ozval se hrubším tónem, než měl v úmyslu. Zavřel oči – a znovu tu byl jeho otec. Zachmuřené obrátil pozornost zpět k výhledu. „Vyřídíte Malikovi, že přesně vím, kolik je.“

Služebník přesto vyčkával. „Mohu vám s něčím pomoci, pane?“

Sárík se k němu otočil. Byl to sotva odrostlý chlapec – šestnáct, sedmnáct let. Měl na sobě stejnou uniformu, kterou v jeho věku oblékal i Sárík, černou se zlatými detaily. Výložky prozrazovaly hodnotu doporučička. „Jak se jmenujete?“

Chlapec vyvalil oči. „Kalet.“

Sárík se donutil usmát, ale výsledek nebyl příliš přesvědčivý. „Děkuji za vaši snahu, Kalete, ale už můžete jít.“

Kalet zaváhal, jako by chtěl ještě něco říct.

„Řekněte Malikovi, že jsem na tom trval.“

To mladého důstojníka zřejmě uklidnilo, protože přikývl a uklonil se. „Dobrou noc, pane.“

Sárík se bez odpovědi obrátil zpátky k oknu. Už bylo po půlnoci a on měl za sebou dlouhý den. Začal schůzkami ve Washingtonu a pak odletěl do New Yorku, kde povečeřel s haletským velvyslancem, který také dočasně bydlel v tomto hotelu, protože na velvyslanectví probíhala celková modernizace. A celý den svůj žal potlačoval, protože věděl, že musí vystupovat jako silný muž, bez ohledu na skutečnost, že teprve před třemi týdny pohřbil otce.

Jeho otec byl ztělesněním síly. Zanechal po sobě prázdné místo – nejen v Sáríkově srdci, ale i v srdcích obyvatel jejich země. A je na Sáríkovi, aby ji znovu vyplnil, ale král Kádír je a vždy bude jen jeden.

Sárík odsunul posuvné skleněné dveře a vstoupil na velkou, soukromou terasu, aniž by spustil oči z newyorského panoramatu. Zvuky troubících aut, houkajících sirén a hučících motorů se slévaly v neutuchající šum, který člověk postupně přestane

vnímat. A přesto Sáríka nutil toužit po tichu pouště na východ od jeho paláce, po místě, kde si mohl postavit stan a kolem by nebylo nic než to ticho a písek, jenž pamatuje jeho předky. Každé zrnko toho písku neslo moudrost věků, každé z nich strážilo lid jeho království. A jeho války, hladomory, bolest, ale i naděje a v posledních čtyřiceti letech také mír, prosperitu, modernizaci a přijetí na mezinárodním poli.

To byl odkaz jeho otce a Sárík by udělal všechno proto, aby ho zachoval. Ne, zachovat ho by nestačilo. Ještě ho vylepší. Chce, aby rostl, aby zesílil, aby se postavení jeho země ještě zlepšilo, aby se mír stal takovou samozřejmostí, že studené prsty občanské války už nedosáhnou na jedinou duši v jeho království.

Sárík není jako otec, ale je z jeho krve, je otiskem jeho duše a jeho síly, a celý život strávil pozorováním, nasloucháním a učení se všeho, co je potřeba.

Ráno to všechno začne. A on je na to připravený.

Daisy se chvíli podmračeně dívala na blikající světélko a pak zkontrolovala čas na hodinách na zdi. Byly tři hodiny ráno a to světélko patřilo k prezidentskému apartmá. Sáhla po telefonu a zvedla ho k uchu.

„Tady recepce, co pro vás mohu udělat?“

Uplynulo jen pár hodin od chvíle, kdy se v nejlepším apartmá jejich pětihvězdičkového hotelu ubytovala delegace z Haletského království – a zabrala pro sebe i celé další patro pro zaměstnance a ochranku – ale Daisy už za tu dobu mnohokrát jednala s mužem jménem Malik, který zřejmě koordinoval šejkovu návštěvu v New Yorku. Tohle byla přesně náplň její práce jako hotelové recepční pro VIP hosty – jen ona byla zodpovědná za péči o ty nejvýznamnější, ať už potřebovali cokoli. Ať už to byla organizace večírku po koncertu v Madison Square Garden, nebo, jako v případě jedné skandinávské královny, organizace malé módní přehlídky v jejím apartmá, aby si

mohla vybrat, co si vezme na sebe na charitativní večer v Metropolitní opeře, Daisy byla hrdá, že dokáže zajistit cokoli, co od ní chtějí.

Takže když zazvonil telefon, byla navzdory pozdní hodině klidná a připravená. Malik něco potřebuje a ona zajistí, aby to také dostal.

Na co ale připravená nebyla, bylo sametové zabarvení hlubokého hlasu, který se v telefonu ozval, hlasu, z jehož přízvuku bylo zřejmé, že angličtina není jeho rodný jazyk. „*Dal bych si tomelový čaj.*“

Velvyslanec Haletského království v hotelu kvůli rekonstrukci, probíhající v budově velvyslanectví, bydlel už tři měsíce, takže nyní měla hotelová kuchyň po ruce všechny speciality z této země, včetně tomelového čaje.

„Jak si přejete, pane. Mohu vám k němu nabídnout i *balajari*?“ zeptala se Daisy, protože velvyslanec si vždy s čajem tyhle mandlovo-citronové sušenky dával.

Hlas ve sluchátku se odmlčel. „*Dobře,*“ zamumlal nakonec mužský hlas a ozvalo se klapnutí, jak hovor ukončil. Daisy se trochu naježila, ale nedala na sobě nic znát. Ostatně většina hostů v prezidentském apartmá se chovala povýšeně. Existovalo tedy i pár výjimek – jeden australský herec, který se pokaždé omlouval, že ji „ruší“, jedna žena ze Skotska, která vyhrála nějakou televizní pěveckou soutěž a nemohla se vyrovnat s tím, že je z ní najednou hvězda mezinárodní velikosti, a chtěla, aby se k ní ostatní chovali tak normálně, jak je jen možné. A pak ta japonská umělkyně, která se jí ptala na cestu do nejbližšího bioobchodu.

Daisy zavolala do kuchyně, aby čaj připravili, a vyrazila k výtahu pro zaměstnance. Bylo v něm zrcadlo od stropu až po podlahu – manažer trval na tom, aby si každý člen personálu zkontroloval, jak vypadá, než půjde k hostům, a přesně to teď Daisy udělala. Zastrčila si uvolněný pramínek blondatých vlasů zpátky do

drdolu, štípla se do tváří, aby trochu dostaly barvu, a upravila si košili, zastrčenou do pouzdrové sukně. I tu si narovnal a ještě se otočila k zrcadlu zády a přes rameno zkontrolovala, jestli je všechno v pořádku.

Uhlazená, profesionální, nenápadná. Součástí její práce bylo být prakticky neviditelná. Byla takovým duchem hotelu, vždy po ruce, když bylo něco potřeba, ale naprosto diskrétně a nenápadně.

Když dorazila do kuchyně v suterénu, objednávka už byla připravená. Dvakrát zkontrolovala podnos, jestli někde nejsou otisky a jestli je konvice dost horká, poděkovala kuchaři a s podnosem na jedné ruce stiskla přivolávací tlačítko výtahu.

Prezidentské apartmá bylo v posledním patře a z personálu k němu měla přístupovou kartu jen ona a hotelový manažer. Přiložila ji ke čtečce, když vstoupila do výtahu a potom uchopila podnos oběma rukama, zatímco sebou výtah škulbl a vyrazil nahoru.

Když tady před dvěma lety začala pracovat, pokaždé se jí ve výtahu udělalo špatně od žaludku, ale teď už na něj byla tak zvyklá, že ani nemrkla okem.

Dveře se otevřely do krátké chodby pro personál s naleštěnými bílými dveřmi na konci. Z vnitřní strany, v prezidentském apartmá byly překryté dřevěným obložím. Daisy tiše zaklepala, a přestože jí nikdo neodpověděl, odemkla si a vešla dovnitř.

Hlavní světla byla zhasnutá, ale měkké světlo několika malých lampiček dávalo prostoru téměř tajemný nádech.

Milovala tyhle pokoje se vším tím přepychovým zařízením a fascinujícím výhledem, ten příslib luxusu a vznešenosti. Nejvíc měla samozřejmě ráda, když byly prázdné, zejména když v nich nebyli žádní nároční a nezdvorní hosté, kteří se ke zdejšímu nádhernému nábytku chovali, jako by to byl nějaký levný plast.

Položila podnos s čajem na nízký konferenční stůl z leštěného dřeva, umístěný mezi pohovkami,

a narovнала se, aby se rozhlédla. Zpočátku si ho ani nevšimla, chvíli trvalo, než si její oči zvykly na přímí pokoje. Ale pak spatřila siluetu muže, rýsující se proti oknu.

Šejk.

Zahlédla ho na okamžik, už když přijel do hotelu, takže ho poznala hned. Nebylo to jen postavou, vysokou, se širokými rameny, vyzařující sílu a dobrou kondici. Byly to i ty dlouhé, tmavé vlasy stažené do drdolu na temeni hlavy. Daisy byla zvyklá se setkávat s mocnými, důležitými lidmi, a přesto to pro ni nebylo snadné. V takovýchto chvílích pocítila vždycky záchvěv úzkosti. Ignorovala ho, a když promluvila, zachovávala klidný, věcný, uctivý tón.

„Dobrý večer, pane. Tady je váš čaj.“ Odmlčela se, ale on neřekl ani slovo. Ani se k ní neotočil. „Přejete si, abych vám ho nalila?“

Další pauza a další ticho. Daisy vyčkávala, a protože ho sledovala, všimla si, jak po chvíli lehce pohnul hlavou dopředu, což si vyložila jako přikývnutí.

Prsty se jí trochu třásly, když se natáhla pro konvici. Tiše ji zvedla, přitiskla víčko, aby ani kapka neukápla vedle, a nalila čaj do připraveného šálku, než ji stejně tiše položila zpět na podnos.

Pak o krok ustoupila, připravená odejít. Jenže on se stále ještě nepohnul, a v Daisy se probudila jiskřička zvědavosti.

A nejen zvědavosti, i povinnosti. Požádal o čaj a její povinností bylo mu ho dodat. Zvedla šálek s podšálkem z podnosu a zamířila s ním přes pokoj.

„Prosím, pane,“ zamumlala, když k němu došla. Nyní už se k ní konečně otočil a Daisy musela šálek sevřít pevněji, aby se jí neroztřásly prsty ještě víc. Viděla ho už z dálky a také viděla jeho fotografie, když se na jeho návštěvu připravovala, ale ta ani zdaleka nedokázaly zachytit sílu, jež z něj sálala. Měl tvrdé, symetrické rysy, hranatou čelist a lícní kosti mu ostře

vystupovaly z tváří. V půlce nosu měl malý hrbol, jako by byl kdysi zlomený. Oči pod hustým, rovným obočím byly černočerné a bradu pokrývalo krátké strniště. Ano, takhle zblízka byl opravdu okouzující a Daisy se přiměla odvrátit pohled. Nechat se okouzlit hostem neměla v náplni práce.

„Mělo by to člověku pomoci usnout.“ Jeho hlas byl úplně jiný než všechno, co kdy slyšela. Kdybyste vymysleli způsob, jak ho plnit do lahviček, byl by z vás milionář.

„Slyšela jsem,“ přikývla Daisy, připravená se stáhnout, diskrétně se vytratit chodbou pro personál. Jako by to pro ni bylo zásadní pro zachování přičetnosti.

„Už jste ho někdy ochutnala?“

„Ne.“ Daisy polkla, měla nějak sucho v krku. „Ale váš velvyslanec ho má rád.“

„V mé zemi je velmi oblíbený.“

Šejk bloudil očima po jejím obličejí způsobem, který jí zrychlil tep. Musí odsud pryč. „Potřebujete ještě něco jiného?“

Mezi obočím se mu objevila drobná vráska. Obrátil se zpátky k oknu. „Malik by řekl, že se potřebuji vyspat.“

„A tady máte čaj, který vám s tím pomůže.“

„Možná by víc pomohla skotská.“

„Chcete, abych vám ji přinesla?“

Šejk se na ni podíval. „Jsou tři hodiny ráno.“

Nedávalo to smysl.

„Jsou tři hodiny ráno a vy pracujete.“

„No, ano. Je to moje práce,“ pousmála se Daisy zdvořile.

Šejk pozvedl jedno obočí. „Pracovat celou noc?“

„Pracovat, když mne potřebujete,“ lehce trhla rameny Daisy. „Nebo jakýkoli jiný host prezidentského apartmá,“ opravila se rychle.

„A uděláte cokoli, co budu chtít?“ podíval se ni šejk.

Daisy se pousmála. „No, ne tak úplně.“ Nedokázala potlačit drobný náznak popíchnutí v hlase. „Neumím vařit a neznám žádné vtipy, ale když přijde na plnění vašich přání, tak ano, udělám všechno, co je v lidských silách, abych vám je splnila.“

„To je náplní vaší práce.“

„Ano.“

Šejk upil z šálku trochu čaje, aniž by z ní spustil oči. Normálně by toho využila a vytratila se, ale v tomto muži bylo něco, co ji přimělo říct: „Myslela bych si, že jste na podobné služby zvyklý.“

„Proč to říkáte?“

„Protože cestujete se suitou čtyřiceti mužů a každý z nich působí dojmem, že je na světě jen proto, aby vám snesl modré z nebe?“

Další usrknutí čaje. „Ano, je to jejich práce. Jsem král a v mé zemi je možnost sloužit královské rodině považována za velkou čest.“

Daisy někde vzadu v hlavě zablikala vzpomínka. Nedávno přece četla v novinách, že jeho otec zemřel. Nedávno.

Pocítila nával soucitu, protože si velmi dobře pamatovala, jak hrozné je někoho ztratit. Před pěti lety, když zemřela její matka, měla pocit, že se z toho už nikdy úplně nevzpamatuje. Časem, jak dny plynuly, to bylo lepší a lepší, ale pořád ještě na ni myslela každý den. Chyběla jí.

Proto se odvážila říct něco, co by ji jindy ani nenapadlo. „Je mi líto, že jste přišel o otce. Ztráta rodiče je... já vím, že je to něco, co bychom měli očekávat, ale myslím, že ve skutečnosti nás nic nemůže připravit na to, jaký život bez nich je.“

Šejk měl náhle v očích zvláštní výraz a ona okamžitě litovala toho, že se chová tak důvěrně. Vždyť je to šejk, proboha! A ona mu měla jen donést čaj!

Sklonila hlavu, protože zjistila, že se mu nedokáže podívat do očí. „Jestli je to všechno, pane, tak

dobrou noc.“ Nečekala na jeho odpověď. Obrátila se a vyrazila ke skrytým dveřím. Už měla ruku na klice, když promluvil.

„Počkejte.“

Daisy se zarazila, srdce až v krku. Ale neotočila se.

„Vraťte se sem.“

Daisy bušilo srdce jako splašené.

Otočila se k němu. Šejk se díval přímo na ni.

„Ano, pane?“

„Posadte se,“ ukázal podmračeně směrem k pohovkám. „Dejte si se mnou čaj.“

Okamžitě ji napadl milion důvodů, proč odmítnout. Ani jedinkrát za celou dobu, co tu pracuje, si nedovolila se k nějakému hostu chovat jinak než striktně profesionálně. I pracovní smlouva to pochopitelně přísně zakazovala.

Nejsou to naši přátelé. Jsou to hosté nejexkluzivnějšího hotelu na světě.

To ale nebyl jediný důvod, proč váhala.

Byl příliš okouzlující, příliš pohledný, příliš sexy, a pokud ji její první a naprosté manželské selhání něco naučilo, bylo to, že pohledným chlapům se nedá věřit.

„Trvám na tom.“ Jeho slova uřadila její pochybnosti, protože, z obecného hlediska, ji žádal o to, aby si s ním dala čaj, a udělat cokoli, o co ji host požádá – v rozumných mezích, samozřejmě – jistě do její náplně práce patří.

„Nevím, jak vám to s tím spánkem pomůže,“ podotkla klidně.

Šejk po ní šlehl nespokojeným pohledem. „Vy odmítáte?“

Panika Daisy přiměla zavrtět hlavou.

Udržujte hosta spokojeného, za jakoukoli cenu.

„Samozřejmě že ne, pane.“ To už zamířila k pohovkám. Na podnosu byl jen jeden šálek – a kromě

toho, ona na tomelový čaj neměla moc chuť. Ale posadila se s rukama sepnutýma v klíně a čekala, až šejk něco řekne. Nervy jí vibrovaly napětím s každou vteřinou ticha víc a víc.

„Dobře.“ Jeho přikývnutí vyjadřovalo souhlas, ale uvolnění jí nepřineslo. Rozdíl mezi nimi byl víc než zřejmý. On byl král, jeho země byla proslulá svými nalezišti ropy a diamantů, což jí přineslo obrovské zisky, a také svou historií plnou zvratů, do níž často zasahovaly cizí mocnosti, snažící se získat kontrolu nad jejími přírodními zdroji. To možná vysvětlovalo tu přirozenou sílu, jež z něj vyzařovala. Byl to muž zrozený vládnout zemi, která vyžadovala silného vůdce.

„Dáte si čaj?“

„Myslím, že by bylo nezdvořilé odmítnout,“ odpověděla Daisy tiše, ale on to slyšel, soudě podle toho, jak pozvedl obočí.

„Nemám zájem vás nutit pít nápoje, které se pijí u nás. Dala byste si něco jiného? Mám zavolat pokojovou službu?“

Představa, že ji někdo uvidí, jak tu sedí na pohovce a povídá se se šejkem, byla děsivá.

„Děkuji, to není potřeba.“

„Sedíte tam, jako byste měla strach, že vás kousnu.“

Daisy se pousmála. „A jak bych měla sedět, pane?“

Šejk se posadil naproti ní, naprosto uvolněně. Dlouhé, svalnaté nohy měl pohodlně roztažené a jednu paži si položil na opěradlo pohovky. Vypadal, že je tady, ve světě nekonečného luxusu, jako doma, což nebylo divu, jistě v takovém prostředí vyrostl.

„Tak jako sedíte kdykoli jindy,“ vysvětlil jí.

„Omlouvám se,“ pronesla, ale moc omluvně to neznělo. „Ale ještě nikdy se mi nic takového nestalo.“

„Ne?“

„Mou prací je zajistit vám všechno, co si přejete, aniž by si mne někdo všiml.“

Podíval se na ni pozorněji a v očích se mu objevila

jiskřička zájmu. „Jsem si jistý, že vy byste nikdy odejít bez povšimnutí nedokázala.“

Daisy se nahrnula krev do tváří a jejich bledě růžová barva kontrastovala s opálenou pletí. Nebyla si jistá, co na to má říct, tak mlčela.

„Pracujete tu už dlouho?“

Daisy stiskla rty, ale zase je uvolnila, když zjistila, že to k nim přitáhlo jeho pohled. Zalechtalo ji v žaludku.

„Pár let.“ Nedodala už, jak těžké to pro ni bylo – konečně přijmout fakt, že její dávný sen studovat na hudební škole Juilliard je pro ni navždy nedostupný.

„A vždy na této pozici?“

„Začínala jsem na hlavní recepci.“ Překřížila si nohy a uvolněně se opřela dozadu. „Ale před asi šesti měsíci mě povýšili na tuto pozici.“

„A líbí se vám tu?“

Oči jí o své vlastní vůli zabloudily k výhledu na New York za oknem a prsty zabubnovaly na koleno, jako by se přeběhly přes klávesy milovaného klavíru, který musela prodat. „Jsem v téhle práci dobrá.“ Nevšimla si, jak se jeho výraz změnil, jak se v něm objevil respekt.

„Kolik vám je?“

Obrátila se zpátky k němu a říkala si, jak dlouho ji tu asi chce držet. „Dvacet čtyři.“

„A vždycky jste žila v Americe?“

„Ano.“ Zamyšleně si skousla spodní ret. „Vlastně jsem nikdy nebyla nikde jinde.“

Šejk pozvedl obočí. „To je zvláštní, ne?“

Daisy se zasmála. „To nevím. Myslíte?“

„Myslím.“

„V tom případě jsem zvláštní. Vinna v plném rozsahu.“

„Vás cestování nezajímá?“

„To, že něco nemáte, ještě neznamená, že o to nemáte zájem,“ poznamenala Daisy.